

Nada Ambrožová

Zvláště naivní

© Naďa Ambrožová 2003
web: www.nadenka.tk
grafická úprava a obálka: --=UFO=--

Němý

Mlčím jsem němý
můj křik tlumí stěny
když slyším tvé steny
už nechci být němý

stěny v mé hlavě
tam slova zní hravě
proč chytí se právě
do sítí v mé hlavě

Až budeš odcházet
vem si svůj hlas
rozbíjí ticho
které mám rád
možná to nezvládnou
slyším tě přicházet
když venku poslední paprsek zhas

Já si chci potichu hrát
Půjdeme hlasitě spát

Když ve tvém objetí
cítím se obětí
hlasu co odletí
až půjdeš v zápětí

možná jsem naivní
snad tě to uklidní
tak už se nabídni
do ticha nahlídni

Až budeš přicházet
dej mi svůj hlas
rozbíjí ticho
tak to mám rád
možná to nezvládnou
slyším Tě odcházet
když ve mně poslední paprsek zhas

Já si chci hlasitě hrát
Půjdeme potichu spát

Nahlas i potichu
slyším znít muziku
hudba tvých dotyků
nahlas i potichu

Šedý ráno

Nad hrnkem černý kávy
tvý oči se mi zdály
tak trochu blíž
a když jsem kafe dopil
ještě jsem nepochopil
že nevím kde jsi
a s kým spíš

Když piju když kouřím
jsi tady oči mhouřím
tvý tělo tvý oči
a den se neotočí
stačilo trochu málo
a tohle šedý ráno
mohlo být modrý
ty to víš

Odešla dneska ráno
že prej to za to stálo
být ke mně blíž
teď piju černou kávu
úplně prázdnou hlavu
jestli mě slyšíš
pochopíš

Deprese

Šedivá noc
i ptáci hloupě řvali
kočky se milovaly
růžový brejle
černý už vyšly z módy
hodím se do pohody
tenhle svět – to je na mě moc

A noční symfonie
ladí své struny
pod hlavou nostalgie
za víčky stromy šumí

Tahle noc zabít umí

Šedivá noc
opilci hloupě řvali
děvky se milovaly
špinavá doba
láska už vyšla z módy
hodím se do pohody
celej svět – to je na mě moc

Nezapomeň

Nezapomeň
že čas tě zná
že včera večer jste tu byli znova
napij se vína
číše skleněná
skoro jak dlaň
a tolik pravdy schová

Napij se pravdy
život oněmí
čas ukáže své tváře zahalené
zůstaňte tady
někdo ze dveří
ukradne klíč
pravdu zapomene

Počítání

Odpustím větru
že šeptá tvé jméno
přikážu mlze
ať zahalí tmou
už skoro nevím
jak chutná tvé tělo
tisíc chvil
a všechno zapomenu

Milion kapek
a odejde déšť
zbudou tu louže
v nich skryje svou moc
jaký byl dnešek
co od zítřka chceš
na moje otázky
odpoví noc

Já, Ty a Noc

Už nemám nic
a tolik stojím o tvá slova
když objímám tě víc
z života zmizela mi zloba
nebraň se objetí
a moje rty nech s tvými hrát
dnes večer nechci znát
já vím
že nemůžeš mít rád

Nech hladit noc
vychutnej samet jejích dlaní
dívej se do očí
a nehledej v nich plachost laní
nebraň jí – odletí
i její rty musejí spát
nenech ji přísahat
neví
že neumíš mít rád

Káva s mlékem

Jsi káva s mlékem
na bílém povlečení
dýcháme s létem
lásky i odcizení

Tvé vlasy plují
k přístavu polštáře
větry řas duní
ráno čas rozváže

stužku mé něhy
Rtů pečeť rozlomí
letními sněhy
život nás dohoní

Cesta

Zas půjdu prosit prachem cesty žití
za lásku pro nás dva
aby nám sílu dala
a vyjdu brzy ráno
a půjdu až kam slunce svítí

Zas půjdu hledat životem své smrti
Snad najdu věčnou otázku
svých věčných odpovědí

Chci hladovému hlasu
přát uši k naslouchání
a plnit mrtvým
nesplněná přání

Jen aby živí dosti živí byli...

Jizvy

Hloupá jsem byla tisíckrát
a po tisíci prvé budu znova
už někdy nechtě zapomínám obkládat
zas další čistý prústřel šípu Amorova

Už staré rány nebolí
jen malé důlky jizev zbyly v těle
až uhranutí
ten pocit zrádný povolí
pak možná přítel promění se v nepřítele

A život nepůjde mi skvěle...

•••

Dnes toužím dotknout se Tvých citů
neslyšně slyšet šeptat
své rty
nejsem tu
jsi tu
sám
Jen hlas mrtvého moře
svíček s vyhaslýma očima
Nemocný čas

Sen

Pokojně usíná
snad už to nebolí
sen vše jí dovolí
něžně se usmívá

Hvězdy už nesvíí
padaly pro jiné
pro přání jediné
chytané do sítí

Jak zlaté rybičky
po nebi plavaly
na svou smrt čekaly
zlatavé zorničky

Pro přání jediné
chycená do sítí
nikomu nesvíí
pro přání jediné...

Báseň

Můj něžný záblesk slov
nauč mě znát
v noci kdy úplňkem je nov
učím se milovat

Na desce stolu
nehty poškrábané
už čeká tužka
a bílé moře nachystané
v radosti strachu
snad se zázrak stane

Tak vzniká báseň
něžný záblesk slov
v noci kdy úplňkem je nov
učím se verše milovat

Svítání

Úder po úderu
kapku po kapce
umírá noc
a ráno
hladce přehladce
do našich myslí vkrádá se

Že ze stínů v mých očích
vzešla zář
nepoznaje
teď usínáš
vysílen noční hrou

Svítání
zloděj milenců
tvou vůni krade potají

Tma však má větší moc
očekávaná od rána
prastarý souboj vyhrává

Krev

V žilách mi koluje horká krev
dobrého nepálí
můžeš jít blíž
jestli to přežiješ
jenom ty víš

Každý má knihu svou
popsanou hříchy
černou či bělostnou
spalují duši tvou

Možná tě zahřeju
možná tě upálím
jen tak se usměju
na cestě osudem
svoji krev ohřeju

Byli jsme – nebudem...

Budík

Mám ráda chvíle před usnutím
v tom běloprázdném pokoji
ticho si žádá vyslechnutí
čas hojivý se odstrojí

Uléhá se mnou do sametu
ten spánek něžně nabízí
dopoví každou moji větu
když v myšlenkách se rozhlíží

Vybírá do snů namodralých
pečlivou rukou lékaře
na nočním stolku tiše tiká
srdíčko mého vladaře

Káva

Z hrnečku s kozorohem
z tučné vypálené hlíny
voňavé silné neslazené
upíjím svoje splíny

Upíjím doušek po doušku
své bolesti a stesky
hnědé jak oči koloušků
vyhaslé před rozbřesky

Hřích

Poddej se hříchu
za víčky sevřenými
možná že nezvládnou postit tvou dlaň

Kradeš mou pýchu
dotyky nevěrnými
za všechny viny platíme daň

Kresbami v tichu
barvami duhovýchými
zdobíš mé tělo - spálenou pláň

Zasvěcení

Motýla úsměvu uvítej květinou
růžových rtů
nejsi k uvěření
pronikej paprsky do temných svítání
zářivých dnů

Čas zasvěcení nastává
když vize pokušení
(tak lákavá)
dává mi naději
že zítřek
už zítra
dneškem se stane

Utrhnu ze rtů
dvě růže plané
a dospěji

Lvíče

(Hic sunt leones)

Listuj si atlasem mého těla
mapuj ho doteky
poznej zcela
kraje
kde podle starých knih
bílá jsou místa
spící lvi

Žádný lev nemůže navěky spát
smířena s osudem
láká mě hrát
život
a hra mě pohltí

Dobrou noc
lvíče ukládám ke smrti

Stáří

Skloněnou hlavou
bezmocní vztekem
vzdáváme hold
modlám pohanů

Zchromení silou
posledním dechem
šeptáme bol
zbytku nektaru

Bezmocně plavou
šediví věkem
neklidem vod
k svému přístavu

Slaná pokora

Z mořského dna
z drsného kamení
lížeme sůl
abychom měli co plakat

Rty do krve rozedrané
snažíme se slíbat
věčnou sílu skály
a doufáme
že existuje voda
která pohladí
i naše hrany

Samota

Chutná mi samota
dvě lžičky po ránu
takový dávkování
má svoje klady

Sama jdu z postele
někdy si přivstanu
sama si určuju
proč jsem dnes tady

Chutná mi samota
dva hlty v poledne
na tuhle lahůdku
mám vlastní patent

Zapiju červeným
a i když nahlédneš
nikdy ti neprodám
svůj tajnej recept

Chutná mi samota
dvě deci před spaním
v klidu si připravím
skleničku s ledem

A když to nevyjde
vůbec mi nevadí
že budeš přítomen
trošku se svedem

Podzim

Pletu si podzim
s tabulkou čokolády
tváří se hořce
a sládně na patře

Blaženě vzdychají
kaluže pod útekem
zbytečně vyčerpání
létem za sebou
pod hradbou mraků
zalykáme se vztekem
přesilou zimy
hluboko v nás

Ruka zabloudila
v záhybech těla
nechtě se milujeme
s podzimem zapomenutým v kapse

City

Trápí mě zmatek
tam někde
na dně
v hypocentru citů
a bolest
kterou láva slov
spaluje moje cévy
a nemůže ven na povrch

Obrovský přetlak pocitů
třesu se strachem
minutu před výbuchem
celou mě roztrhá

Natáhni ruku
něha poletuje vzduchem
po kouscích
ještě voní mnou

Vteřinu poté
navždy nepoznaná
v mlčení zvonů
splyne s tmou

Generační

Naivní rýmy
vyléváme z nitra
gejíry střídá
kapka z rampouchu

Dopadne na poušť
kapka ztěží pitná
Dopadne na poušť
nikdy na louku

Točíme prakem
nabíjíme slova
po ostré bývá
slepá patrona

Trefíme sebe
nabíjíme znova
Trefíme sebe
hořká úklona

Nesmělé básně
z nedostatku spánku
za nocí plných
milování múz

Pár krátkých lásek
drtí naši schránku
Pár krátkých lásek
sladkobolná blues

Hadí

V pasti bez citů
tělo hadí
neudržíš
pulzuje tmou
živí se nocí
umírá mnou
mezi prsty klouže
nádherně a dlouze
až vyklouzne
výbuchem dne
s bílými vlasy
černým svítáním
hadům nebráním
laskat zlé časy
zrazuješ mocí
moc tě zradí
hadům zabrání
obtáčet svítání
pouta pocitů
lehce svádí

Naposled

Pojď se mnou za město do polí
peříčka Pegasů pokryla okolí
tolik jmen chtěl jsi mé básni dát
lampou být
vidět mě setměním usínat

Pojď se mnou navečer do polí
zlomená křídla už bělouše nebolí
peříčka vplétej mi do vlasů
naposled
poslechni vábení Pegasů

Neboj se
nečekám polibky do vlasů
Dnes ještě poslechni vábení Pegasů...

Zítřka

Zítřka
až světlo zavře oči
zaplaším něhou motýlí
zimou a život pootočím
na plný záběr na chvíli

Už zítřka
v teple našich dlaní
zakleju duchy minulé
a vyprosím si požehnání
a lásku přiznám
vinu ne

Snad zítřek
stovky dalších týdnů
zahalí modrým oparem
a ze všech tváří zvolím jednu
jistotu v žití nestálém

Ovečky

Mi, mi, mi, miláčku
víš že bych chtěla
každíčkou zatáčku
horkého těla

Ma, ma, ma, maličko
buď ke mně blíž
jsi moje zlatíčko
vedle mě spíš

Ne, ne, ne, neboj se
hlídám tvůj dech
ovečky pasou se
na spících rtech

Po, po, po, počítej
kolik jich zbývá
ke mně jim unikej
ptáci už zpívaj

Hvězda

Má hvězda
jasný žlutý střep
zavírá oči pláčem bolavé
uprostřed pusté oblohy
i kdybych stokrát více chtěla
nenajdu místo pro bohy
omlouvám slabost svého těla

i měsíc
velký bílý míč
hloupě sám mezi miliony
zříká se vlády nad příbojem
v myšlenkách stále se mi vrací
jsme z jedné krve před zákonem
na dně dne hledám inspiraci

Brno v dešti

Každé ráno přichází svítání
Brno mě polyká s nezměrnou chutí
naslouchám tomu táhlému volání
když Brno pláče
cosi mě nutí
utřít ty slzy
z okenních skel
Zacpávám uši
neslyším než tebe
tvé ruce brání mi
 (naposled do nebe)
odejít za ním
hledat ty hráze
 (najednou protržené)
hluboko v duši
 (nastokrát poraněné)
Brno chce vykřičet
i moje bolesti
odmítám naslouchat
slyším než tebe
splýváme v neštěstí

Jsem tvoje noc

Tmavomodrý sametový
šaty večer oblékám
zlatou kůží blesky zdobí
vlasy komet rozplétám

Jsem tvoje noc ...

Nad tvým tělem
hříšnou schránkou
silnou slabou
slanou sladkou
znenadání nárazově
jak se žádá v týchle době
mám zvláštní moc

Víš že mám to takhle ráda
nenávidím zklamání
ráno ukážu ti záda
teď se ale nebráním

Přidávej plyn ...

Nad mým tělem
hříšnou schránkou
silnou slabou
slanou sladkou
znenadání nárazově
jak se žádá v týchle době
nevinnejch vin

Smrt

Každou vteřinou
mládneme ke smrti
ctíme než zemi
jež nás pohltí

Kolébko dřevěná
i ty jsi byla živá

Kolébko dřevěná
i tobě slavík zpíval

Každým životem
stárneme ke zrození
v nahotě nejčistší
zemí být pohlčeni

Vodopád

Když večer kůži svlékám
tělem mi proudí řeka
nech se nést

A když ti mizím ránem
nevnímej to jak stárnem
nech se nést mám vodopádem
nech se nést

Pohlad' mě pod kůží
milostným prstokladem
nikdo nic nedluží
jen tak si lásku kradem
zpíváme s vodopádem

Upřímnost

Byl jsi můj první
píšu ti
s absurdní mírou
upřímnosti
tebe jsem chtěla
v minulé přítomnosti

Hráze se zlomí
v bolesti
s končící vírou
nevinnosti
pro hody těla
kdo se postí ?!

Vánoce

ztemnělou památkou
světých okamžiků
balím svou lásku
do vzdechů do výkřiků

Pod stromem od Vánoc
zvykl sis nehledat
to co ti skýtá noc
to vše ti můžu dát

Rozbalíš beze slova
jediným pohlazením
bereš se znova znova
nepřestaň s rozedněním

Silvestr

Bublínky v konečcích prstů
vedou mě za ruce do snů
nechci spát
chce se mi pít
opilá o tobě můžu si snít

Bublínky v konečcích vlasů
odpouštím přebytku času
jiný stát
chci tě tu mít
opilou nebaví naplano snít

Bublínky barevným nebem
ohňostroj předstírat svedem
zaklínat
užít si líp
po ránu slyším se střízlivě klít

Naivně zvláštní

Naivně zvláštní
zvláštně naivní
byli jsme krásní
převládne nevlídní

Tehdy jsme byli
poslední nevinní
teď každý anděl
klidně nás obviní

ze hříchu ve dvou
Zčervená závistí
stížení kletbou
už nejsme nejistí

Nešťastně

V bezletí roků
v nesvitu svíc
v nezvuků kroků
mám už jen nic

Vzpomínek dotyky
v beznoci dnů
v poklidu paniky
v bezmoci snů

Ve volbě nadějí
v neznání nás
nešťastně uspějí
mám jeho hlas

Vzpomínám

Vzpomínám na chuť tvojí lávy
miláčku
teď už mě zasypeš popelem
dáme si dva hrnky černý kávy
neusnem miláčku spolu se zahřejem

Namísto zvonků jen pochod pohřební
miláčku
co mi to dáváš hrát
v bolesti tónů můj motiv ústřední
lomí se miláčku v slz vodopád

Bezmocně vyslechnu konečná opatření
miláčku
mou lávu přinut' se znát
už se mi hojí válečná poranění
popel mi do ran přijď nasypat

Tequila

TE a TE a TEQUILA
rytmus mojí noci
na dně sklenky ztratila
neurčitý pocit

Tmou pulzuje masa těl
noc nabírá směr
bohudík i bohužel
patřím do těch sfér

TE a TE a TEQUILA
jak se můžeš ptát
'(kolik už jsem vypila ?)
co máš objednat ?!

Tmou pulzuje dvojice těl
nabíráme směr
bohudík ne bohužel
do nejvyšších sfér

Houslař

Uměl jsi hrát na mé struny
tak jak jenom houslař umí
nástroj rozeznít

Zpívala jsem ve tvé dlani
zůstaly vzpomínky na ni
píseň jinde zní

Jiný mistr tělo ladí
struny k preludiu svádí

Jiné ruce vybrnkají
melodii milování

Lucerny

Kolem lucerny
krouží noční můry
a denní ospalci
opilé lásky se milují
na proleželém kavalci
jen bílá pířka se snášejí
z modrého polštáře oblohy
roztrhla jsem ji svými nehty
pokorně škrábajíc na dvířka noci

Pusť mě dál
zhasnu lucerny
baví mě milovat
tenhle pocit
ráno vstanu a bude pryč
jako ty
ze sna se vytratí
pobídnu do cvalu denní život
stačí jen trochu trhnout opratí

Víkend

Barevné kamínky
spících vozů
i koně sní pod kapotami

Skládám si do sbírky vzpomínky
až skončí víkend
zas budem sami